

SALA

Darbojas:

Džeina – aviokompānijas īpašniece, 28g.

Patriks – bankas klerks, 33g.

Istaba, gulta, skapis, žurnālgaldiņš. Divi puspliki cilvēki. Patriks lēnām mostās.

Patriks: Mmmmm.... Kā sāp galva...

Džeina: Guli...

Patriks: Man vajag... kur tev ir tualete?

Džeina: Tu jau tur biji nesen, taisni un pirmās durvis pa kreisi...

Patriks ar mokām pieceļas, tur plaukstu pie pieres, iziet... skan klozetpodā nolaista ūdens troksnis. Patriks atgriežas. Apguļas. Paskatās uz guļošo Džeinu. Mēģina pielīst, skūpstīt...

Patriks: Mmm, saldumiņ... Tu tomēr esi skaista...

Džeina: Beiiidz... mēs jau visu nakti... ļauj man drusku pagulēt...

Patriks: Visu nakti? Es tik atceros, mēs kaut kur braucām... bet... ka mēs to... neatceros...

Džeina: Mēs braucām, tad mēs lidojām, tad gājām kājām, un tad mēs.... Mmmmm.... un tagad es vēl drusku gribu pagulēt...

Patriks: Uff, traka nakts, tad man laikam ir filma pārtrūkusi...
klau, kas šī ir par dienu? Kas šī ir par pilsētu?

Džeina: Pirmdiena. Un šī nav pilsēta. Šī ir sala!

Patriks: Kāda sala, kā mēs nokļuvām uz salas?

Džeina: Liali, sala. Vidusjūra. Grieķijas teritoriālie ūdeņi. Es taču tev stāstīju, ka es nopirku salu, tu neatceries?

Patriks: Ak, jā... kaut ko atceros... kaut kā viss dikti izplūdis...
Ko? Mēs esam Grieķijā?

Džeina: Nu kādā Grieķijā. Mēs esam uz manas privātās salas
Grieķijas teritoriālajos ūdeņos, Vidusjūrā.

Patriks: Bet... mēs taču bijām Amsterdamā...

Džeina: Bijām un izbijām, mēs taču abi sagribējām aizmukt no
visas pasaules...

Patriks: Paga, kaut ko esmu palaidis garām... Vakaru sāku ar
draugiem kofišopā, tad mēs devāmies uz klubu, tur es satiku tevi, to es
atceros...

Džeina: Nu jā, tavi draugi ieradās klubā par daudz sapīpējušies,
tu vienīgais no tā bara izskatījies adekvāts... brīnums, ka jūs visus
ielaida...

Patriks: Kas pēc tam notika? Ak dievs, kaut kā galvā viss
izplūdis...

Džeina: Nekas sevišķs jau nebija, mēs sākām runāties, iedzērām
kopā, parunājām, padejojām, tad man likās tu arī sāc palikt neadekvāts, es
teicu, ka gribu doties projām, tu teici, ka gribi ar mani, es teicu, ka es

lidoju uz salu, tu teici, ka ar mani - kaut pasaules malu! Un te nu mēs esam...

Patriks: Klausies, kā... kā lai es tieku uz lidostu? Amsterdamas lidostu, man tur bija biļete uz šī rīta reisu... uz Londonu, man taču darbā jābūt...

Džeina: Kādā darbā? Tev ir darbs? Man tu teici ka tev pieder kuģniecība... ka tu dzīvo no dividendēm... un ka tu mēnesi mierīgi varēsi padzīvot pie manis uz salas...

Patriks: Mēnesi? Uz salas?

Džeina: Es nesapratu, kur ir problēma?

Patriks: Nē, nē.... Nav problēmu... man vajadzēja braukt... lidot.... dividendes saņemt... tas arī ir mans... darbs...

Džeina: Klausies, tu taču man neesi neko melojis? Tev tiešām pieder kuģniecība?

Patriks: Jā... neesmu melojis... pieder... kuģniecība...

Džeina: Ka sauc tavu kuģniecību? Kur tā reģistrēta?

Patriks: Ēēē... mmmm... Patrik šiping... co... reģistrēta... Kiprā... jā, Kiprā... arī sala, ja kas...

Džeina: Nezinu, neesmu dzirdējusi tādu kuģniecību...

Patriks: Neliela kuģniecība... mēs kokus vedam... no Sibīrijas... uz Zviedriju un Norvēģiju...Papīrfabrikām... Pa Volgu un kanāliem, tad uz Baltijas jūru...

Džeina: No Sibīrijas? Pa Volgu? Vai jūras kuģi pa upēm staigā?

Patriks: Jā, tie ir specifiski kuģi. Tipa upe-jūra kuģi. Tiem nav tik liela ieegrime kā īstajiem jūras kuģiem.

Džeina: Nu labi. Ticēsim.

Patriks: Klausies, saldumiņ, nu... es pajokoju ka es varu tā veselu mēnesi...uz salas... tu nevari pateikt, kā tikt līdz tuvākajai lidlaukam?

Džeina: Lidlauks ir tepat... bet Ivans būs man pakaļ tikai pēc mēneša. Tā mēs sarunājām...

Patriks: Kas ir Ivans?

Džeina: Manas privātās lidmašīnas pilots. Viņš agrāk uz Migiem ir lidojis.

Patriks: A nevar viņu ātrāk izsaukt?

Džeina: Kā, es viņu ātrāk izsaukšu?

Patriks: Nu nezinu, pa telefonu vai mobīlo...

Džeina: Nav šeit nekādu telefonu, nekādu mobīlo. Te pat mobīlā telefona zona arī nav. Kā mēs ar Ivanu sarunājam, tā viņš man lido pakaļ. Vai pēc mēneša, vai nedēļas, vai divām dienām. Šoreiz mēs sarunājām – pēc mēneša, saproti?

Patriks: Bet... citi varianti? Laiva tev ir?

Džeina: Priekš kam. Tuvākā sauszeme – piecdesmit kilometri.

Patriks: Kuģi... kuģi garām neiet?

Džeina: Tuvākais kuģu ceļš - simts kilometri no šejienes. Gadās kāds zvejas kuģis iemaldās, bet reti... šogad pat nevienu nereizi neesmu redzējusi. Tā kā atslābsti.... Atpūtīsies, izvēdināsīm galvu, varēsīm pastrādāt manā ekoloģiskajā dārziņā...

Patriks: Ā, nu jā... pārtiku, taču kāds tev atvedīs?

Džeina: Priekš kam? Man ir savs dārziņš. Šeit visu gadu ir silts, viss ko iestādu, iesēju izaug un dod divas ražas gadā. Viss ir bioloģiski tīrs, nekādu pesticīdu, nekādu herbicīdu... Kartupeļi, tomāti, brokoļi, pupas – viss ko sirds vēlas. Man... kamēr esam šeit, Tev vajadzēs palīdzēt, rudens ražai uzrakt lauciņu. Nu tā - bez steigas, tu raksi, es stādīšu, sēšu... mums taču mēnesis laika ir, vai ne?

Patriks: Varbūt... Bet, vismaz internets te ir, es varētu kādu vēstuli aizsūtīt... painformēt savējos, kur es esmu, lai neuztraucas...

Džeina: Kas par ko uztrauksies. Klausies, es taču tev vakar neuzbāzos. Tu pats teici, ka esi brīvs kā putns, ne sievas, ne bērnu un esi gatavs ar mani aizbēgt no visas pasaules, kaut uz pasaules malu! Ne tikai uz mēnesi, bet uz visu mūžu!

Patriks: Klausies, saldumiņ...

Džeina: Kāds es tev saldumiņš, tu vispār manu vārdu atceries?

Patriks: Jā! Kaut arī... laikam - Džīna...

Džeina: Nē!

Patriks: Ā, Sofija...

Džeina: Nē!

Patriks: Elizabete?

Džeina: Džeina! Mani sauc Džeina. Tomēr tu vakar arī bijī neadekvāts, ka šodien vairs nevari atcerēties manu vārdu...

Patriks: Es gandrīz atcerējos, man jau likās, ka tevi sauc tā kā vienu no tām... vecajām aktrisēm...

Džeina: *(Nikni paskatās uz Patriku)* Phe, man apnika tava bezjēdzīgā muldēšana. Iešu nomazgāties.

Džeina pieceļās, uzvelk halātu un dodas uz vannas istabu, no kurienes pēc mirkļa atskan dušai raksturīga skaņa. Patriks pieceļas, uzvelk bikses, izvelk mobīlo telefonu, staigā pa istabu, mēģinādams noķert “zonu”

Patriks: *(pie sevis)* Nevar būt, ka nav...

Tad ieliek telefonu kabatā.

Patriks: *(pie sevis)* Sala. Kaut kā man neticās. *(Skaļi)* Es iziešu pastaigāties...

Džeina: *(balss no vannasistabas)* Ko?

Patriks: *(skaļāk)* Es iziešu pastaigāties!

Džeina: Laabi...

Patriks iziet laukā. Pēc brīža ienāk Džeina, ar vien halātā, galvā čurbāns no dvieļa. Saklāj gultu. Ieskrien aizelsies Patriks ar slapju bikšupriekšu.

Patriks: Palīgā!

Džeina: Kas notika?

Patriks: Man uzbruka lācis...

Džeina: Ā, tas ir Miša. Aizmirsu tev pateikt...*(ierauga Patrika slapjo bikšupriekšu)* To lāci Ivans izglāba un atveda no Maskavas cirka. Kad viņš bija kļuvis par vecu priekš cirka, tie gribēja nošpicēt. Es atļāvu viņu palaist te uz salas, lai mierīgi dzīvo savas vecumdienas.

Patriks: *(izdveš)* Āaa...*(nokaunējies, piesedz ar rokām savu bikšu priekšu aiziet uz vannas istabu)*

Džeina: *(nogroza galvu, pie sevis) Vīrieši... (sameklē skapī normālas drēbes, uzvelk un aiznes halātu uz vannas istabu) uzvelc šito... Džeina iziet, pēc brīža atnāk ar tēju un maizītēm, uzklāj uz žurnālgaldiņa, tad ienāk Patriks sieviešu halātā, kas izmēru vai divus par mazu.*

Patriks: Piedod. A viņš... tas lācis nevar mūs apēst?

Džeina: Mani – nē. Viņš ir cirka lācis. Viņš zina, ka es tagad esmu viņa saimniece. Par Tevi neesmu droša. Ja es iedošu komandu –Fasss, varbūt tevi apēdīs, varbūt sadalīs tavu ķermeni vairākās daļās un noslēps savā alā...

Patriks: Es... tur laukā vairāk neiešu...

Džeina: *(smejas)* Nemīz! Viņš ir veģetārietis. Viņš ēd tikai augļus un ogas.

Patriks: Bet man likās -viņš skrēja man pakaļ... viņš reāli gribēja mani apēst!

Džeina: Viņš taču ir cirka lācis, viņš gribēja tev parādīt kādu triku, cerībā ka tu viņam iedosi kaut ko garšīgu...

Patriks: Tu melo...

Džeina: Es dārgais Patrik, nemeloju...varbūt es kādreiz joka pēc pasaku kādas muļķības, bet arī tikai tad, ja ir kāds muļķis, kas tām tic...

Patriks: *(pēc klusuma brīža)* Es neesmu muļķis...

Džeina: Labi, labi neesi muļķis. Tad nomierinies, iedzer tēju, apēd maizīti, atslābinies. Mums vēl mēnesis kaut kā kopā jāsadzīvo...

Patriks: Negribu tēju... Tiešām mēnesis jādzīvo? Tiešām nav citu variantu kā nokļūt sauszemē?

Džeina: Atkal sākās...

Patriks: (*Pēc klusuma brīža*) Man laikam jāatzīstas, man nepieder kuģniecība... man tiešām ir svarīgi rīt nokļūt Londonā, darbā... ja es rīt nebūšu, mani atlaidīs...

Džeina: Tā, tu tomēr man esi melojis?

Patriks: Es jau arī domāju, ka tu melo...

Džeina: Ko es meloju, tu prasīji ar ko es nodarbojos, es teicu, ka man pieder aviokompānija. Es nevienu mirkli nemeloju...

Patriks: Nu jā, bet tas bija tik nenopietni... Kā tad! Viņai pieder aviokompānija! Tad es nodomāju, tad kāpēc man nevar piederēt kuģniecība?

Džeina: Un tu man sameloji? Klausies – tu tā bieži melo sievietēm? Varbūt tu vispār esi manijaks? Ievilini sievietes savā midzenī un sazin ko izdari? Man tikai noveicās, ka es esmu uz savas salas, savā mājā un tu neko vēl neesi pasācis, jo nezini kā tikt prom?

Patriks: Nē, nē, neesmu es manijaks. Nu tas bija tā kā joks... tu pati teici, ka dažreiz joka pēc sarunā muļķības, ja ir kāds muļķis, kas klausās...

Džeina: Ak tā gan... Nu un kas tad tas ir par tik briesmīgi labu darbu, kuru baidies zaudēt?

Patriks: Es strādāju bankā, par korporatīvo klientu menedžeri. Nesen piemēram, skatīju dokumentāciju kurā viena holandiešu kuģniecība pirka vienu krievu kuģniecību ar tiem upe-jūra tipa kuģiem, tāpēc man tās kuģniecību lietas nav svešas...

Džeina: Nu jā, un es muļķīte noticēju, ka beidzot esmu atradusi līdzvērtīgu puisi, kas kaut ko dzīvē ir sasniedzis. Izrādās viņš ir zemākā

līmeņa bankas klerks. Pasaki man, tev tur Sešdesmit tūkstošu gadā vismaz sanāk?

Patriks: *(Nopūšas)* Nesanāk... pagaidām...

Džeina: Labi. Nesatraucies par savu darba vietu. Manā aviokompānijā varētu atbrīvoties viena menedžera vieta čarterlidojumu pārdošanas departamentā. Sešdesmit tūkstoši gadā plus bonusi. Tevi tas apmierinās?

Patriks: Nu... ēēēē... bet... kā....

Džeina: Pēc mēneša, kad lidosim prom, man būs jāpiedalās kompānijas dalībnieku sapulcē, kurā izskatīsim personāliju jautājumus. Es kā kontrolpaketes turētāja apsolu, ka nodrošināšu, lai šis amats tiktu tev. Tā kā vari mierīgi vienu mēnesi atpūsties...

Patriks: Nu jā, bet... *(paliek domīgs)*

Džeina: Patrik, nu nomierinies. Viss sakārtosies. Būs tev darbs, es tev apsolu! Padzer tēju, apēd maizīti...

Patriks bēdīgs lēnām ēd vienu maizīti, Džeina iebaksta viņam.

Džeina: Nu, kas ir, ko tāds bēdīgs. Apēd vēl vienu, tad aiziesim uz dārzu pastrādāt, kādu stundiņu. Pēc tam aiziesim izpeldēties... te ir viens burvīgs līcītis ar smilšainu pludmali, tur varētu... mmmm... *(Džeina noskūpst Patrika vaigu, bet viņš turpina klusēt)*

Džeina: Patrik. Kas vēl? Varbūt es tev tagad skaidrā prātā liekos tik briesmīga, ka tu vairs negribi dzīvot ar mani uz pasaules malas?

Patriks: Nē, tu es jauka, bet...

Džeina: Bet?

Patriks: Darbs nav vienīgais iemesls, kāpēc es nevaru te... veselu mēnesi...

Džeina: Nu vai zini. Kas vēl tev tur ir? Sieva un bērni it kā nebija. Māte pie miršanas?

Patriks: Jā... nē... nu tas pirmais tā kā jā... un otrais...

Džeina: Tad kas – sieva, bērni un vēl māte?

Patriks: Nu sieva. Emma. Un bērniņi mazi... gadiņš un divi... Sāra un Henrijs.

Džeina: Nē, nu tu tiešām esi pataloģisks melis. Tu man stāstīji, ka sievas, bērnu nav, brīvs kā putns... braukšu tev līdz, kaut uz pasaules malu...

Patriks: Nu es īsti nemeloju. Viņi it kā vakar nebija... es domāju, nebija ar mani Amsterdamā. Bet tā... ikdienā viņi, ir... Londonā.

Džeina: Ko nozīmē - nemeloji... Tu atsacījies no sievas un bērniem, lai dotos piedzīvojumos ar praktiski nepazīstamu sievieti. Vēršu uzmanību – es brīdināju, ka lidošu uz salu, uz veselu mēnesi...

Patriks: Es domāju, tu joko, ka tā sala sliktākajā gadījumā būs kaut kur turpat... pie Amsterdamas...

Džeina: Domātājs! Tu man tiešām sāc apnikt! Bet tas, ka tu uztraucies par sievu un bērniem, liecina, ka īstenībā... tu esi diezgan labs vīrietis... Būs vien mums viens otru jāpiecieš... Varbūt pa šo mēnesi tev izdosies aizmirst... gan sievu, gan bērnus... bet es... Varbūt es būšu atradusi savu dzīves laimi...

Patriks: *(Nokrīt uz ceļiem Džeinas priekšā)* Lūdzu, lūdzu piedod man par maniem meliem... izdomā kaut ko. Es gribu atpakaļ uz

Londonu, pie sievas, gribu samīļot savus mazuļus, es gribu vienkārši iet uz savu darbu, es vairs nekad mūžā tā nedarīšu... Es tev vēl neizstāstīju... Mans sievastēvs ir tās bankas prezidents, kurā es strādāju un viņš šonedēļ... gribēja mani paaugstināt, par Departamenta direktora vietnieku... ar atalgojumu astoņdesmit tūkstoši gadā... man ir ļoti, ļoti svarīgi rīt būt Londonā... un es vairs nekad, nekad, nekad mūžā nevienai sievietei nemelošu... izdomā kaut ko lūdzu, lūdzu... (*raud*)

Džeina: Kā tad, nemelosi...

Patriks: Nemelošu, nekad, nekad... (*skūpstā Džeinas kāju pirkstiņus*) Lūdzu, lūdzu piedod... un izdomā kaut ko lūdzu... Man vajag tikt uz Londonu...

Džeina: Beidz! Izvirtulis. Labi. Būs tev šovakar lidmašīna uz Londonu. Bet par to... tev šodien mans dārzs jāuzrok!

Patriks: Tiešām? Tu joko...

Džeina: Es esmu pati nopietnība! Lāpsta aiz durvīm, pa kreisi.

Patriks: (*pieceļās, noslauka asaras*) Tiks izdarīts! Es Tev visu salu uzrakšu!!!

Džeina: Nē, nē visu nevajag. Tikai tur kur raža novākta...

Patriks: Saprātu!

Patriks uzrota halāta piedurknes un dodas laukā. Džeina nopūšas, izvelk no skapja planšetdatoru, pieslēdz pie tā kabeli un ierunā ziņojumu.

- **Džeina:** Ivan, Viss kārtībā, vari lidot pakaļ. Pacients izārstēts. Paskaties vai nākamā kliente ir pārskaitījusi avansu. Monako viss ir daudz dārgāks nekā Amsterdamā. Redzēsimies vēlāk.

Lugas beigas.

